

πάντας τούς δανειστάς μου, θά ἡναγκα-
ζόμην νά διέλθω ὅλην μου τήν ζωὴν ἐδῶ
πέρα !

Οὗτοι ἦσαν ὀφειλέται τοῦ Καρυβέρ.

Οἱ δ' ἄλλοι συνδιελέγοντο χαμηλοφώ-
ως, ἀδιάφοροι. Εἶχον ἤδη καταθέσει ὅ,τι
εἶχον νά εἰπωσι. Διὰ τί νά τούς ἐνοχλήσωσι
πάλιν ;

— Πές μου, μπαμπά, ἡρώτα νεῖνίς τις,
εἶσαι βέβαιος ὅτι θά τὸν ἀναγνωρίσης ;

— Μέσα σέ χίλιους, νά μοῦ κόψουν τὸ
κεφάλι, ἂν δὲν τὸν εὕρω ! Ἀπεκρίνατο ὁ
ἄνθρωπος, ὅστις ἐφάνετο λίαν ὑπερηφα-
νός διὰ τὴν σπουδαιότητα τῆς καταθέ-
σεώς του.

Ἐκάλεσαν τούς μάρτυρας τούτους καὶ
τὸν οἰκοφύλακα.

Εἰσῆλθον.

Ὁ κ. Πολλέ παρετήρει τὴν θύραν, ἥτις
ἐκλείσθη κατόπιν αὐτῶν. Οὕτω, κατὰ τὴν
στιγμὴν ἐκεῖνην, οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι ἀπε-
φάσιζον περὶ τῆς τύχης τοῦ Βαροδᾶ

Ἐγίνετο ἡ ἀντιπαράστασις.

Τί ἐμελλον ν' ἀποκοιθῶσιν ;

Ἐν τούτοις, δὲν ἠδύναντο νά βεβαιώ-
σωσιν ὅτι εἶδον τὸν Βαροδᾶν περὶ τὴν δε-
κάτην ὥραν εἰς τὴν κλίμακα τῆς ὁδοῦ
Ἀγίας Ἀννης ! Ἐξ ἁπαντος, χάρις εἰς
αὐτούς, ἔδει νά ἐπιβληθῇ ἡ ἀμφιβολία εἰς
τὴν δικαιοσύνην, ἔστω καὶ παρὰ πᾶσαν
ὁμολογίαν, ἂν ἀνεφώνουν :

— Δὲν εἶνε αὐτός !

Ἡμίσεια ὥρα παρῆλθεν ἀκόμη.

Οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι ἐξῆλθον κατακόκ-
κινοι, ἐξηρηθισμένοι.

— Ἐγὼ σοῦ λέγω, μπαμπά, ὅτι ἦτο
πολὺ νεώτερος !

— Καὶ ἐγώ, κόρη μου, βεβαιῶ ὅτι εἶ-
σαι ἀνόητος, καὶ ὅτι εἶνε πολὺ ἀπρεπὲς
νά βγάλῃς ψεύτη τὸν πατέρα σου !

— Ἀλλά, σύ, μαμά !

— Λάβετε τὴν καλωσύνην ν' ἀποσυρ-
θῆτε, εἶπεν ὁ κλητὴρ, ὅστις ἐκάλεσε. . .
τὸν κ. Πολλέ

Οἱ δύο ὀφειλέται τοῦ Καρυβέρ ἀνωρ-
θώθησαν καὶ ἐπλησίασαν τὸν κλητῆρα.
Τῇ ἀληθείᾳ, ἦτο ἀνυπόφορον. Δὲν ἠδύ-
ναντο νά περιμείνωσι περισσότερον χρό-
νον. . .

Ὁ φύλαξ, ἥρεμος λίαν, ἀνέφξε τὴν θύ-
ραν καὶ εἰσήγαγε τὸν κ. Πολλέ.

Ἦτο ὁ αὐτὸς δικαστής, ὅστις εἶχε
προβεῖ εἰς τὴν πρώτην ἀνάκρισιν ἐν τῇ
οἰκίᾳ τοῦ Βαροδᾶ.

Ἐρᾶνη κατ' ἀρχὰς λίαν ἀπησχολημέ-
νος εἰς τὸ νά λαμβάνῃ σημειώσεις, ἔχων
τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην ἐπὶ τῶν ἐγγρά-
φων του· εἶτα δ' ἐξείρνης ὥστε βραδέως
ἀντελήφθη ὅτι μάρτυς τις εἶχεν εἰσχωρῇ
εἰς τὸ δωματίον του, ἀνηγέρθη ζητῶν
συγγνώμην καὶ παρετήρησε τὸ κλητῆριον
ἐγγράφον.

— Ἀ ! ὁ κ. Πολλέ. . . ἀρχαῖος συμβο-
λαιογράφος, δὲν ἔχει οὕτω ; Εὐαρεστήθητε
νά μοῦ εἴπητε τὴν ἡλικίαν, τὸ ὄνομα καὶ
τὴν κατοικίαν ὑμῶν. Πολὺ καλὰ ! . . .
Ἐλκβον ἤδη τὴν τιμὴν νά σᾶς ἶδω, δὲν
εἶν' ἀληθές ;

— Μάλιστα, κύριε, εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ
φίλου μου Βαροδᾶ.

— Τφόντι . . . ἐνθυμοῦμαι. . . Ἦλθατε
μόνος, αὐθόρμητος. . . ἵνα παρᾶσχητε
μῖαν κληρονομίαν. . . Ποῖαν ; Δὲν ἐνθυ-
μοῦμαι. Θά μὲ συγχωρήσετε διὰ τοῦτο
τόσαι ἀσχολίαι !

Εἶχε καὶ οὗτος, ὡς πάντες οἱ δικα-
σταί, τὴν ἐπιτηδειότητα, δηλαδή νά φαί-
νεται πάντοτε ἀποδιδῶν ὅλως δευτερεύ-
ουσαν σπουδαιότητα εἰς ὅ,τι ἤκουεν. Ὁ
κ. Πολλέ ὀλίγου δεῖν συνελαμβάνετο. Ἀν
ἀληθῶς ὁ δικαστής δὲν ἐνεθυμεῖτο τὰς
διαβεβαιώσεις του, ἦτο ἀκόμη καιρὸς νά
τὰς μετριάσῃ, νά βαδίσῃ διὰ πλαγίας ὁ-
δοῦ τέλος.

— Εἶχον ἔλθει πράγματι, ἵνα σᾶς δια-
βεβαιώσω ὅτι ἡ ἐνοχὴ τοῦ κ. Βαροδᾶ
ἦτο ἀπίθανος ὑπ' ὅλας τὰς ἐπιφύσεις.

[Ἐπεταί συνέχεια].

Τ.

Α. Σ. ΠΟΥΣΚΙΝ

Η Β Ο Λ Η

Διήγημα

Α'

Εἴμεθα ἐστρατοπεδευμένοι εἰς τὸ χω-
ρίον ***. Ὁ βίος τοῦ ἀξιωματικοῦ ἐν τῷ
στρατοπέδῳ εἶνε γνωστός. Τὴν πρώτην θε-
ωρίαν, γυμνάσιον, γεῦμα παρὰ τῷ διοι-
κητῇ τοῦ συντάγματος, ἡ ἐν ἰουδαϊκῷ
πανδοχείῳ τὴν ἐσπέραν πόντισι καὶ χαρ-
τοπαίγνιον. Ἐν τῷ χωρίῳ ***, οὐδεμία
ὑπῆρχεν ἀνοικτὴ οἰκία, οὐδεμία νύμφη
συνηθροίζομεθα πότε εἰς τοῦ ἐνός, πότε
εἰς τοῦ ἄλλου, ὅπου, ἐκτὸς τῶν συναδέλ-
φων οὐδένα ἄλλον ἐβλέπομεν.

Εἰς μόνον ἄνθρωπος, μὴ ἀνήκων εἰς τὸ
στράτευμα, μετεῖχε τῆς συναναστροφῆς
μας. Ἦτο ἡλικίας τριάκοντα καὶ πέντε
περίπου ἐτῶν, καὶ ἐθεωροῦμεν αὐτὸν γέ-
ροντα. Ἡ πεῖρα ἐδίδεν αὐτῷ ἀπέναντι ἡ-
μῶν μεγάλην ὑπεροχὴν· πρὸς τούτοις δὲ
ἡ συνήθης αὐτῷ σκυθρωπότης, τὸ ἀπότο-
μον τοῦ χαρακτῆρος καὶ ἡ κακὴ του
γλῶσσα εἶχον ἰσχυρὰν ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ
νεαροῦ ἡμῶν πνεύματος.

Μυστήριόν τι περιεκάλυπτε τὸν βίον
του· ἐφάνετο ρῶσος, εἶχεν ὅμως ξενικὸν
ὄνομα. Ὑπηρετῆτέ ποτε εἰς τὸ σῶμα τῶν
οὐσάρων καὶ μάλιστα ἐπιτυχῶς· οὐδεὶς ἐ-
γνώριζε τὰ αἷτια τὰ προκαλέσαντα τὴν
παράκλησίν του καὶ τὸν σκοπὸν τῆς εἰς τὸ
πτωχὸν τοῦτο χωρίον διαμονῆς του, ἐν ᾧ
ἐβίου οὕτως ἐν στερήσει, συγχρόνως δὲ καὶ
ἐν ἁσπερίᾳ· ἐξήρχετο πάντοτε πεζῇ, φο-
ρῶν τετριμμένον μαῦρον σουρτουκόν, καὶ
πρόσθετε γεῦματα εἰς ἅπαντας τοὺς ἀξιω-
ματικούς τοῦ συντάγματος.

Ἀληθῶς, τὸ γεῦμά του συνίστατο ἐκ
δύο ἢ τριῶν εἰδῶν καὶ ἡτοιμάζετο παρ'
ἀρχαίου τινὸς στρατιώτου· ἐν συντόμῳ,
ὁ καμπανίτης ἔρρεε ποταμηδόν.

Οὐδεὶς ἐγνώριζεν ὁποῖα τις ἦτο ἡ περι-

οῦσία του, ποῖα ἦσαν τὰ εἰσοδήματά του,
καὶ οὐδεὶς ἐτόλμα ποτὲ νά ἐρωτήσῃ αὐτὸν
περὶ τούτου.

Εἶχε βιβλία, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον στρα-
τιωτικὰ καὶ μυθιστορήματα, ἅτινα προθύ-
μως ἐδίδεν εἰς τὸν αἰτοῦντα, χωρὶς νά
φροντίζει περὶ τῆς ἐπιστροφῆς των· διὰ
τοῦτο ὅμως οὐδέποτε καὶ αὐτὸς ἐπέστρε-
φεν εἰς τὸν κύριόν του βιβλίον, ὅπερ περι-
ήρχετο εἰς τὰς χεῖράς του.

Ἡ κυριώτερα γύμνασις αὐτοῦ συνίστατο
εἰς τὴν σκοποβολὴν διὰ πιστολίου. Οἱ
τοῖχοι τοῦ δωματίου του ἦσαν ἅπαντες
διάτρυτοι ἐκ σφαιρῶν, ἅπαντες τρυπημένοι
ὡς μελίκηρον. Πλουσία συλλογὴ πιστο-
λίων ἦτο ἡ μόνη πολυτέλεια ἐν τῇ πτωχῇ
καλύβῃ, ἐν ἣ κατώκει.

Ἡ τέχνη, εἰς ἣν εἶχε φθάσει, ἦτο ἀπί-
στευτος, καὶ, ἂν ποτε ἐζήτηι νά σκοπεύσῃ
μῆλον ἐπὶ τοῦ πιλικίου τινός, οὐδεὶς ἐκ
τῶν ἡμετέρων ἀμείβεσθαι, προθύμως προ-
τείνων τὴν κεφαλὴν του.

Αἱ μεταξύ μας συνδιαλέξεις συχνάκις
ἀπέβλεπον εἰς μονομαχίας· ὁ Σύλβιος
(τοιοῦτον εἶχεν ὄνομα) οὐδέποτε ἐλάμβαν-
εν εἰς ταύτας μέρος· Ὁσάκις ἡρώτῳμεν
αὐτὸν ἂν ἐμονομάχησέ ποτε μετὰ τινός,
ἀπεκρίνετο ξηρῶς ὅτι εἶχε μονομαχήσει,
ἀλλ' ὅτι δὲν ἀναφέρει λεπτομερείας· προ-
δήλως δὲ τοιαῦται ἐρωτήσεις δυσηρέστουν
αὐτόν.

Ὑπεθέτομεν ὅτι τὴν συνειδησιν αὐτοῦ
ἐδάρυνεν ἴσως δυστυχὲς τι θῦμα τῆς φρι-
κώδους τέχνης του. Ἀλλ' ἐντοσοῦτῳ οὐ-
δεὶς ἐσκέφθη νά ὑποπτεύσῃ ποτὲ ἐν αὐτῷ
παρεμφερῆς τι αἰσθημα πρὸς τὴν δειλίαν.

Ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι, τὸ ἐξωτερικὸν
τῶν ὁποίων, ἀρκεῖ ν' ἀπομακρύνῃ πάρο-
μοίαις ὑποψίας.

Περίστασις τις ἀτυχὲς ἐξέπληξεν ἅπαν-
τας ἡμᾶς.

Ἡμέραν τινὰ, περὶ τοὺς δέκα ἀξιωμα-
τικούς, ἐγευματιζόμεν παρὰ τῷ Συλβίῳ.
Ἐπίνομεν ὡς συνήθως, δηλαδή πάρα πολὺ
μετὰ τὸ γεῦμα προσεπαθήσαμεν νά πεί-
σωμεν τὸν οἰκοδεσπότην νά ἀρχίσῃ τὸ
μπάγκο.

Ἐπὶ πολὺ ἠρνεῖτο νά συγκατατεθῇ,
διότι οὐδέποτε σχεδὸν ἐπαίξεν· ἐπὶ τέλους
διέταξε νά δώσωσι τὰ χαρτιά, ἔχυσεν ἐπὶ
τῆς τραπέζης ἡμίσειαν ἑκατοντάδα χρυ-
σῶν νομισμάτων καὶ ἤρξατο νά κόπη.

Ἡμεῖς περιεστοιχίσσαμεν αὐτόν καὶ τὸ
παιγνίδιον ἤρχισεν. Ὁ Σύλβιος ἐσυνήθιζε
νά τηρῇ κατὰ τὸ παιγνίδιον ἄκραν σιγὴν,
οὐδέποτε ἐφιλονεῖκε, οὔτε ἐσχολάζεν.

Ἀν ἔχανεν ὁ προτείνων, οὗτος, ἡ ἐπιλή-
ρωνε τὸ ὑπόλοιπον, ἡ ἐσημεῖον τὸ περι-
πλέον ποσόν. Ἡμεῖς τὸ ἡξυράμεν πλέον
καὶ δὲν τὸν ἐμποδίζαμεν νά κάμνῃ ὅπως
θέλει.

Μεταξὺ μας ὅμως, εὕρισκετο ἀξιωμα-
τικός τις ἐσχάτως μετατεθείς εἰς τὸ σύν-
ταγμα μας. Οὗτος παίζων μεθ' ἡμῶν καὶ
ἄφρημένος, ἀπέσβεσεν ἀριθμούς τινας.

Ὁ Σύλβιος ἔλαβε κιμωλίαν καὶ ἐξίσωσε
τὸν λογαριασμόν, κατὰ τὴν συνήθειάν του.

Ὁ ἀξιωματικός, νομίζων ὅτι ἔκαμε
λάθος, ἐζήτησεν ἐξηγήσεις· Ὁ Σύλβιος

σιωπῶν ἐξηκολούθησε νὰ σημειοῖ. Ὁ ἀξιωματικὸς ἔχασε τὴν ὑπομονὴν του, ἔλαβε ψήκτραν καὶ ἀπέσβεσεν ἐκεῖνο, ὅπερ ἐνόμιζε ματαίως γραφέν.

Ὁ Σύλβιος ἔλαβε κιωλίαν καὶ ἔγραψεν αὐτὸ ἐκ νέου. Ὁ ἀξιωματικὸς, ἐξημμένος ἐκ τοῦ οἴνου, τοῦ παιγνιδίου καὶ τοῦ γέλωτος τῶν συναδέλφων, ἐθεώρησεν αὐτὸν δεινῶς προσβληθέντα καὶ ἐν τῇ μανίᾳ του, ἤρπασεν ἐκ τῆς τραπέζης χάλκινον κηροστάτην καὶ ἐσπενδόνισεν αὐτὸν κατὰ τοῦ Συλβίου, ὅστις μόλις ἠδυνήθη νὰ ἀποφύγῃ τὸ κτύπημα.

Ἡμεῖς ἐταράχθημεν. Ὁ Σύλβιος ἠγέρθη, ἐγένετο κάτωχρος ἐκ τῆς ὀργῆς καὶ μετὰ σπυνηροβουλόντων ὀφθαλμῶν εἶπε:

— Κύριε, εὐαρεστήθητε νὰ ἐξέλθῃτε, καὶ δοξάσατε τὸν Θεόν, διότι τοῦτο συνέβη ἐν τῇ οἰκίᾳ μου.

Ἡμεῖς οὐδεμίαν εἶχομεν ἀμφιβολίαν περὶ τῶν συνεπειῶν καὶ ἐθεωροῦμεν ἤδη τὸν νέον συνάδελφόν μας φονευμένον. Ὁ ἀξιωματικὸς ἐξῆλθεν εἰπών, ὅτι εἶνε πρόθυμος νὰ δώσῃ οἰκονομίαν ἱκανοποίησιν, ἢν ἤθελεν ἀπατήσῃ ὁ κύριος τραπέζης. Τὰ παιγνιδία ἐξηκολούθησεν ἐπὶ τινὰ ἀκόμη λεπτά, ἀλλὰ, αἰσθανόμενοι ὅτι ὁ οἰκοδεσπότης, πᾶν ἄλλο ἢ τὰ χαρτία εἶχε κατὰ νοῦν, ἀπῆλθον οἱ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου καὶ ἐπορεύθημεν εἰς τὰ οἰκήματά μας, συνδιαλεγόμενοι περὶ τῶν προσεχῶν διακοπῶν.

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν κατὰ τὰ γυμνάσια, ἠρωτώμεν ἤδη ἂν ἔξῃ ἔτι ὁ δυστυχὴς ὑπολοχαγός, ὅτε αὐτὸς οὗτος ἀνεφάνη μετὰ τῶν ἡμῶν.

Τῷ ἀπατείναν τὴν αὐτὴν ἐρώτησιν. Ἐκεῖνος ἀπήντησεν ὅτι οὐδεμίαν ἔτι εἶχεν εἰδῆσιν περὶ τοῦ Συλβίου. Τοῦτο μᾶς ἐπέληξεν.

Ἐπορεύθημεν παρὰ τῷ Συλβίῳ καὶ εὐρωμεν αὐτὸν εἰς τὴν αὐλήν, σκοπεύοντα ἐπὶ ἄσσου, καρφωμένου ἐπὶ τῆς πύλης, ὃν αἱ βαλαὶ ἐπετύγγανον ἀλλεπάλληλοι.

Ἐδέχθη ἡμᾶς κατὰ τὸ σύνθημα, οὐδὲ λέξιν ἀναφέρων περὶ τοῦ χθεσινοῦ συμβάντος. Τρεῖς παρήλθον ἡμέραι καὶ ὁ ὑπολοχαγὸς ἔξῃ ἔτι.

Διηρωτώμεν μετ' ἀπορίας: μὴ ἄρα ὁ Σύλβιος δὲν θὰ μονομαχήσῃ; Ὁ Σύλβιος δὲν ἐμονομάχησεν ἠρκέσθη εἰς ἐλαφράς τινας ἐξηγήσεις καὶ συνεφιλιώθη.

Τοῦτο ἄκρως κατέρριψεν αὐτὸν εἰς τὴν γνώμην τῶν νεαρῶν ἀξιωματικῶν. Ἡ ἔλλειψις τόλμης ὀλιγώτερον παντὸς δύναται νὰ συγχωρηθῇ παρὰ τῶν νέων, οἵτινες συνήθως εἰς τὴν ἀνδρείαν διωρῶσι τὴν ὑπεροχὴν τῶν ἀνθρωπίνων προτερημάτων καὶ τὴν συγγνώμην παντοίων ἐλαττωμάτων. Ἐντούτοις προϊόντος τοῦ χρόνου τὰ πάντα περιῆλθον εἰς λήθην καὶ ὁ Σύλβιος ἀνέκτησεν ἐκ νέου τὴν προτέραν ἐπιρροήν του.

Μόνος ἐγὼ δὲν ἠδυνάμην νὰ τὸν πλησιάσω. Ἐκ φύσεως ρωμαντικὸς ὢν, ἰσχυρώτερον πάντων ἤμην συνδεδεμένος πρὸς τὸν ἀνθρώπον αὐτόν, οὕτως ὁ βίος ἦτο ἀνιγνύμα καὶ ὃν ἐνόμιζον ἥρωα μυστηριώ-

δους τινὸς συμβάντος. Μετ' ἡγάπα, τοῦλάχιστον, μόνον ἐνώπιόν μου παρήτει τὴν συνήθη αὐτῷ ἀπότομον κακολογίαν του καὶ συνδιελέγετο περὶ διαφορῶν ἀντικειμένων μετ' ἀγχαθότητος καὶ ἐκτάκτου χάριτος. Κατόπιν ὅμως τῆς ἀτυχοῦς ἐκείνης ἐτπέρας, ἡ ἰδέα ὅτι ἡ τιμὴ αὐτοῦ ἐκηλιδωθῇ, καὶ δὲν ἀπεπλύνθη, διότι δὲν τὸ ἠθέλησεν, ἡ ἰδέα αὕτη, δὲν μετ' ἔγκατέλειπε καὶ μ' ἐμπόδιζε νὰ φέρωμαι πρὸς αὐτὸν ὡς πρότερον. Ἡσυχνόμεν νὰ τὸν ἀτενίσω. Ὁ Σύλβιος ἦτο ἀρκετὰ εὐφυὲς καὶ πεπειραμένος, ὥστε νὰ μὴ παρατηρήσῃ τοῦτο καὶ μαντεύσῃ τὴν αἰτίαν. Προδήλως τοῦτο ἐπικραίνειν αὐτόν· ἐγὼ τοῦλάχιστον, δις παρετήρησα τὸν πόθον τοῦ νὰ ἔλθῃ εἰς ἐξηγήσεις πρὸς ἐμέ, ἀλλ' ἀπέφευγον τὰς περιστάσεις ταύτας καὶ ὁ Σύλβιος μετ' ἀπέφευγεν. Ἐκτοτε συνηνώμεθα μόνον ἐνώπιον τῶν συναδέλφων καὶ οἱ πρῶην εἰλικρινεῖς συνομιλίαι μας διεκόπησαν.

Οἱ ἀφρημένοι κάτοικοι τῆς πρωτεύουσας, δὲν ἔχουσιν γνῶσιν περὶ πλείστων ἐντυπώσεων τοσοῦτον γνωστῶν εἰς τοὺς κατοίκους τῶν χωρίων ἢ κωμωπόλεων, ὡς λόγου χάριν, ἐπὶ τῇ προσδοκίᾳ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν κομίζεται ὁ ταχυδρομικὸς φάκελλος.

Κατὰ Τρίτην καὶ Παρασκευὴν τὸ γραφεῖον τοῦ συντάγματος μας ἦτο πεπληρωμένον ἀξιωματικῶν· οἱ μὲν ἀνέμενον χρήματα, οἱ δὲ γράμματα καὶ ἄλλοι ἐφημερίδος.

Οἱ φάκελλοι συνήθως ἀπεσπράγιζοντο ἀμέσως, ἀνεκοινοῦντο τὰ νέα, καὶ τὸ γραφεῖον παρουσίαζε τὴν ζωηροτέραν εἰκόνα.

Ὁ Σύλβιος, ἐλάμβανεν ἐπιστολὰς μέσον τοῦ ἡμετέρου συντάγματος καὶ συνήθως παρίστατο εἰς τὴν διανομὴν τῶν ἐπιστολῶν.

Ἡμέραν τινὰ παρεδόθη αὐτῷ φάκελλος, ὃν ἀπεσπράγιστε μετὰ μεγάλης προδήλως ἀνυπομονησίας. Κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς, ἐσπινθήριζον οἱ ὀφθαλμοὶ του. Οἱ ἀξιωματικοί, ἀπασχολημένοι εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἐπιστολῶν των, οὐδὲν παρετήρησαν.

— Κύριοι, εἶπεν αὐτοῖς ὁ Σύλβιος· περιστασις ἀπαιτεῖ τὴν ἀμεσον ἀναχώρησίν μου· ἀναχωρῶ ἀπόψε· ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ ἀρνηθῇτε νὰ συγγευματίσωμεν δι' ὑστέρτην φορὰν. Ἀναμένω καὶ ὑμᾶς, ἐξηκολούθησεν ἀποταθεῖς πρὸς μετ' ὅσας ἀναμένω χωρὶς ἄλλοι.

Μετὰ τοὺς λόγους τούτους ἐξῆλθε μετὰ σπουδῆς, ἡμεῖς δὲ συμφωνήσαντες νὰ παρευρεθῶμεν εἰς τοῦ Συλβίου ἀπεχωρίσθημεν. Ἦλθον παρὰ τῷ Συλβίῳ κατὰ τὴν ὠρισθεῖσαν ὥραν καὶ εὐρον ἐκεῖ ὀλόκληρον σχεδὸν τὸ σύνταγμα· ἅπαντα τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ ἦσαν ἤδη διεσκευασμένα· ἔμενον μόνον οἱ γυμνοὶ καὶ ἐκ τῶν σφαιρῶν διάτρυτοι τοῖχοι.

Ἐτοποθετήθημεν παρὰ τὴν τράπεζαν· ὁ οἰκοδεσπότης ἦτο καθ' ὑπερβολὴν εὐθυμὸς καὶ ταχέως ἡ εὐθυμία του μετεδόθη εἰς ὅλους ἡμᾶς· τὰ πόματα ἐκρότουν ἀνα-

πᾶσαν στιγμὴν, τὰ κύπελα πλήρη ἀφρίζοντος οἴνου ἐσπινθήριζον ἀδιακόπως καὶ ἡμεῖς μετὰ μεγάλου ζήλου εὐχόμεθα εἰς τὸν ἀποδημοῦντα κατευόδιον καὶ πᾶν ἀγαθόν. Ἦτο ἤδη προκεχωρημένη ἡ ὥρα ὅταν ἠγέρθημεν τῆς τραπέζης. Ὅταν ἕκαστος ἀνελάμβανε τὸ πιλίκιον τοῦ πρὸς ἀναχώρησιν, ὁ Σύλβιος, ἀποχαιρετῶν ὅλους, μ' ἐκράτησε τῆς χειρὸς καὶ μ' ἐστάματῃσε καθ' ἣν στιγμὴν ἤμην ἐτοιμὸς νὰ ἐξέλθω. «Ἐχω ἀνάγκην νὰ σὰς ὁμιλήσω,» μοι εἶπε χαμηλοφώνως. Ἐμείνον.

Οἱ ξένοι ἀπῆλθον· ἡμεῖς ἐμείναμεν μόνον, ἐκαθήσαμεν ἀπέναντι ἀλλήλων καὶ σιωπῶντες ἐκαπνίζομεν. Ὁ Σύλβιος ἦτο περιφροντικὸς οὐδ' ἔχνος ἀπέμεινε τῆς πασιμῶδους φαιδρότητός του. Ἡ ζοφερὰ ὠχρότης, οἱ λαμπυρίζοντες ὀφθαλμοὶ καὶ ὁ πυκνὸς καπνὸς, ἐξερχόμενος τοῦ στόματος του, τῷ ἐδίδον ὅψιν πραγματικοῦ δαίμονος. Στιγμαὶ τινες παρήλθον καὶ ὁ Σύλβιος διέκοψε τὴν σιωπὴν.

— Ἰσως οὐδέποτε πλέον ἐπανιδώμεν ἀλλήλους, μοι εἶπε· πρὶν ἀποχωρισθῶμεν ἐπεθύμουν νὰ ἐξηγηθῶ μετ' ὑμῶν. Θὰ παρετηρήσατε ὅτι ὀλίγον ἀνδιαφέρομαι περὶ τῆς γνώμης οἰουδῆτινος, ἀλλὰ σὰς ἀγαπῶ καὶ αἰσθάνομαι ὅτι θὰ μοι ἦτο λίαν ἐπαχθὲς νὰ ἀφίσω εἰς τὸν νοῦν σας ἐντύπωσιν ἄδικον.

Ἐστῇ καὶ ἤρξατο πληρῶν τὴν κενωθεῖσαν πίπαν του. Ἐγὼ ἐτίγων μετ' ἡμιφώνως ὀφθαλμούς.

— Θὰ σὰς ἐφάνη παράδοξον, ἐξηκολούθησε, διότι δὲν ἀπῆτησα ἱκανοποίησιν παρὰ τοῦ οἰνοβαροῦς ἐκείνου τρελλοῦ P^α. Πρέπει νὰ συμφωνήσῃτε ὅτι, ἔχων τὸ δικαίωμα νὰ ἐκλέξω τὸ εἶδος τοῦ ὄπλου, ἡ ζωὴ του ἦτο εἰς χεῖράς μου, ἡ δὲ ἰδική μου σχεδὸν ἐκτὸς παντὸς κινδύνου. Ἦδυνάμην νὰ ἀποδώσω τὴν μετριοφροσύνην μου εἰς μόνην τὴν γενναιοφροσύνην, ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ ψευθῶ. Ἄν ἠδυνάμην νὰ τιμωρήσω τὸν P^α, χωρὶς νὰ ἐκθέσω καθ' ὀλοκληρίαν τὴν ζωὴν μου, οὐδέποτε θὰ τῷ συνεχώρουν.

Ἐθεώρουν τὸν Σύλβιον μετ' ἀπορίας. Τοιαύτη ὁμολογία μετ' ἐκτενέστερον ἐντελῶς ὁ Σύλβιος ἐξηκολούθησε:

— Τοῦτο ἀκριβὲς· δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ ἐκθέσω εἰς κίνδυνον τὴν ζωὴν μου. Πρὸ ἑξ ἑτῶν ἔλαβον ράπισμα, καὶ ὁ ἐχθρὸς μου ζῇ ἀκόμη.

Ἡ περιέργειά μου λίαν ἐξηγέρθη.

— Δὲν ἐμονομαχήσατε μετ' αὐτοῦ; τὸν ἠρώτησα. Ἀναμφιβόλως αἱ περιστάσεις θὰ σὰς διεχώρισαν.

— Ἐμονομάχησα μετ' αὐτοῦ, ἀπεκρίθη ὁ Σύλβιος· ἰδοὺ δὲ καὶ τὸ τεκμήριον τῆς μονομαχίας μας.

Ὁ Σύλβιος ἠγέρθη καὶ ἐξήγαγεν ἐκ χαρτίνης θήκης ἐρυθροῦν πιλίκιον μετὰ χρυσοῦ θυσάνου μετὰ σειραδίου ἔθεσεν αὐτὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, ἔφερεν ὅπην προξενηθεῖσαν ὑπὸ βολῆς πιστολίου, ἕνα δάκτυλον ἀνωθεν τοῦ μετώπου.

— Γνωρίζετε, ἐξηκολούθησεν ὁ Σύλβιος, ὅτι ὑπῆρξεν εἰς τὸ *** σύνταγμα

τῶν οὐσάρων. Σὰς εἶνε γνωστὸς ὁ χαρακτήρ μου· ἐσυνείθισα νὰ πρωτεύω, ἀλλ' ἐκ νεότητός μου τοῦτο ἦτο εἰς ἐμὲ πάθος. Εἰς τὸν καιρὸν μας ὁ παλληκαρισμὸς ἦτο τοῦ συρμού, καὶ ἐγὼ ἤμην ὁ πρῶτος εἰς τὸν στρατόν. Ἐκαυχώμεθα ἐπὶ μέθῃ ὑπερέβην εἰς τοῦτο τὸν περίφημον Βούρτσουφ. Αἱ μονομαχίαι εἰς τὸ σύνταγμα μας συνέβαινον κατὰ πᾶσαν στιγμὴν· ἐγὼ, ἡ μάρτυς θὰ ἤμην ἡ τὸ δρῶν πρόσωπον. Οἱ συνάδελφοι μὲ ἐλάτρευον, οἱ δὲ ἀεὶ νάως μεταλλαζόμενοι διοικηταὶ τοῦ συντάγματος, μὲ ἐθεώρουν ὡς ἀναγκαῖον κακόν.

Ἡσυχῶς (ἡ ἀνησυχῶς) ἐνηρυνόμην ἐπὶ τῇ δόξῃ μου, ὅτε διωρίσθην εἰς τὸ σύνταγμα μας νεανίας τις, γόνος πλουσίας καὶ ἐπιφανοῦς οἰκογενείας (δὲν θέλω νὰ εἴπω τὸ ὄνομά του). Οὐδέποτε συνήντησα εὐδαιμονέστερον τοῦ νέου τούτου! Φαντάσθητε νεότητά, σύνεσιν, ὠραιότητα, φρενητιώδη φαιδρότητα, περιφανὲς ὄνομα, πλοῦτον ἀμέτρητον, ὅλα ταῦτα ὅποιαν ἐντύπωσιν ὤφειλον νὰ προξενήσουν μεταξὺ ἡμῶν. Τὰ πρωτεῖά μου ἐκλονίζοντο.

Θελογόμενος ἐκ τῆς δόξης μου ἤρξατο ἐπιζητῶν τὴν φιλιαν μου, ἀλλ' ἐγὼ τὸν ἐδέχθην ψυχρῶς, αὐτὸς δὲ μὲ ἀπέφυγε χωρὶς νὰ φανῇ ὅτι ἐλυπήθη διὰ τοῦτο. Τὸν ἐμίσησαν.

Αἱ πρόοδοι αὐτοῦ εἰς τὸ σύνταγμα καὶ εἰς τὰς μετὰ τῶν γυναικῶν συναναστροφὰς μὲ ἔφερον εἰς ἐντελὴ ἀπόγνωσιν.

Ἐπεζήτησαν ἀφορμὴν ἔριδος μετ' αὐτοῦ· εἰς τὰ ἐπιγράμματά μου ἀπεκρίνετο δι' ἐπιγραμμάτων ἅτινα μοι ἐφαίνοντο ἐπικαιρότερα καὶ εὐφρόνεστερα τῶν ἰδικῶν μου, καὶ τὰ ὅποια βεβαίως ἀσυγκρίτῃ λόγῳ ἀπέπεσον πλειοτέραν φαιδρότητα· ἐκεῖνος ἤστειζετο, ἐγὼ ὠργιζόμην.

Ἐπὶ τέλους εἰς χορὸν τινα διδόμενον ὑπὸ γαιοκτημόνος τινος πολωνοῦ, βλέπων ὅτι αὐτὸς ἦτο τὸ ἀντικείμενον προσοχῆς ἀπὸ τῶν κυριῶν καὶ ἰδίᾳ αὐτῆς τῆς οἰκοδοσιότητος, μεθ' ἧς εἶχον σχέσεις, τῷ εἶπον εἰς τὸ οὐ βραχυολογίαν τινά. Ἐκεῖνος ἐξωργίσθη καὶ μὲ ἐρράπισεν. Ἐλάττωμεν τὰ ἔξῃ· αἱ κυρίαι ἐλιποθύμουν· μὰς διεχώρησαν, καὶ κατ' ἐκείνην τὴν νύκτα ἀνεχωρήσαμεν ὅπως κτυπηθώμεν.

Τοῦτο συνέβη περὶ τὸ λυκαυγές. Ἰστάμην εἰς τὴν ὀρισθεῖσαν θέσιν μετὰ τῶν τριῶν μαρτύρων μου. Μετ' ἀνεξηγήτου ἀνυπομονησίας ἀνέμενον τὸν ἀντίπαλόν μου. Ὁ ἄριστος ἦλιος ἀνέτειλε καὶ τὸ θάλας καθίστατο ἐπαισθητόν. Τὸν εἶδον μακρόθεν.

Ἦρχετο πεζῇ, ἐν στολῇ, συνοδευόμενος ὑπὸ ἑνὸς μάρτυρος. Διηυθύνθημεν πρὸς συνάντησίν του. Ἐκεῖνος ἐπλησίασε κρατῶν εἰς τὴν χεῖρα τὸ πιλίκιον τοῦ πληρὲς κερασίῳ. Οἱ μάρτυρες μὰς ἐμέτρησαν δώδεκα βήματα. Ἐγὼ ὤφειλον νὰ πυροβολήσω πρῶτος, ἀλλ' ἡ ταραχή μου ἦτο τοσοῦτον ἰσχυρά, ὥστε ὀλίγας εἶχον ἐλπίδας εἰς τὴν ἀκρίβειαν τῆς χειρὸς μου, καὶ διὰ νὰ δώσω καιρὸν πρὸς κατεύνασιν, παρεχώρησα αὐτῷ τὴν πρώτην βολήν· ὁ ἀντίπαλός μου δὲν

ἐδέχετο. Ἀπεφασίσθη νὰ βάλλωμεν κλήρους.

Ὁ πρῶτος ἀριθμὸς ἔλαχεν εἰς ἐκεῖνον, αἰωνίως ὑπὸ τῆς τύχης εὐνοούμενον. Ἐσκόπευσε καὶ διεπέρασε τὸ πιλίκιον μου. Ἦδη ἦτο ἡ σειρά μου.

Ἡ ζωὴ του ἐπὶ τέλους εὐρίσκετο εἰς χεῖράς μου· ἐθεώρουν αὐτὸν ἀκορέστως, προσπαθῶν νὰ συλλαβῶ ἔστω καὶ ἐλάχιστον ἶχνος ἀνησυχίας. Ἰστατο ὑπὸ τὸ πιλίκιον, ἐκλέγων ἐκ τοῦ πιλίκιου τὰ ὄριμα κεράσια καὶ ἀποπτύων τοὺς πυρήνας, οἷτινες ἔφθνον μέχρις ἐμοῦ.

Ἡ ἀπάθειά του μοι προὔξεναι λύσαν. «Τί θὰ κερδίσω ἂν τῷ ἀρχιρέσω τὴν ζωὴν, ἐσκέφθην, ἀφοῦ αὐτὸς ὀλίγον περὶ αὐτῆς φροντίζει;» Μοχθηρὰ σκέψις εἰσῆλθεν εἰς τὸν νοῦν μου. Ἀφῆκα τὸ πιστόλιον.

— Μοι φαίνεται ὅτι δὲν σκέπτεσθε τὸν θάνατον κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, τῷ εἶπον, κάμνετε τὸ πρόγευμά σας, δὲν θέλω νὰ σὰς ἐνοχλήσω.

— Ποσῶς δὲν μ' ἐνοχλήτε, ἀπήντησεν· εὐχρεστήθητε νὰ ρίψετε, ἀλλὰ πάλιν, ὅπως σὰς ἀρέσει, μοι ὀφείλετε μίαν βολήν· εἰμαι πάντοτε πρόθυμος εἰς τὰς διαταγὰς σας.

Ἀπετάθην πρὸς τοὺς μάρτυράς μου, τοῖς ἀνεκοίνωσα ὅτι σήμερον δὲν σκοπεύω νὰ ρίψω, καὶ οὕτω ἡ μονομαχία ἐτελείωσεν.

Ἐζήτησα τὴν ἀποστράτευσίν μου καὶ ἀπεμακρύνθην εἰς αὐτὸ ἐδῶ τὸ χωρίον. Ἐκτοτε δὲν παρήλθε μία ἡμέρα χωρὶς νὰ σκεφθῶ περὶ ἐκδικήσεως. Σήμερον ἐπέστη ἡ ὥρα...

Ὁ Σύλβιος, ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου του τὴν σήμερον ληρθεῖσαν ἐπιστολήν καὶ μοι τὴν ἔδωκε νὰ τὴν ἀναγνώσω. Κάποιος (ἴσως ὁ ἐπίτροπός του) τῷ ἔγραφεν ἐκ Μόσχας, ὅτι τὸ γνωστὸν πρόσωπον νυμφεύεται ὁσονοῦπω νέαν καὶ ὠραίαν τινὰ κόρην.

Μαντεύετε, βέβαια, ποῖον εἶνε τὸ γνωστὸν αὐτὸ πρόσωπον, εἶπεν ὁ Σύλβιος. Πηγαίνω εἰς Μόσχαν. Ἰδωμεν, μετὰ τῆς αὐτῆς ἀπαθείας θὰ δεχθῇ τὸν θάνατον πρὸ τοῦ γάμου του, ὡς ἀνέμενον αὐτὸν ἄλλοτε τρώγων κεράσια;

Ταῦτα εἰπὼν ὁ Σύλβιος ἔρριπεν εἰς τὸ ἔδαφος τὸν πῖλόν του καὶ ἤρξατο βεδίζων ἐμπρὸς-ὀπίσω ἐν τῷ θαλάμῳ, ὡς τίγοις ἐν τῇ κλωβῇ αὐτῆς. Ἐγὼ ἤκουον αὐτοῦ ἀκίνητος· παρὰ δόξα, ἀντίθετα αἰσθήματα μὲ συνετάραττον.

Εἰσῆλθεν ὑπηρέτης καὶ ἀνήγγειλεν ὅτι οἱ ἵπποι ἦσαν ἑτοιμοί. Ὁ Σύλβιος μοι ἔθλιψεν ἰσχυρῶς τὴν χεῖρα. Ἀνῆλθεν ἐπὶ τῆς ὁδοπορικῆς ἀμαξίας, ἐν ἧ ἐὺρίσκοντο δύο μάρτυροι, εἰς τὸν ἕνα ἦσαν τὰ πιστόλιά του, εἰς τὸν ἕτερον τὰ ὑπάρχοντά του. Ἀπεχαιρετήθημεν καὶ πάλιν, καὶ οἱ ἵπποι ἐξεκίνησαν καλπάζοντες.

[Ἐπεται τὸ τέλος].

Α. Γ. ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ.

Τὰ ἐξῆς βιβλία, εὐρίσκόμενα ἐν τῷ Βιβλιοπωλεῖ ἡμῶν, ἀποστέλλομεν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ, ἐλευθέρᾳ ταχυδρομικῶν τελῶν. — Ἐπίσης προμηθεύομεν εἰς πάντα ὁποιοδήποτε βιβλίον, ρεῖ ἡ αἴτησις νὰ συνοδεύηται μὲ τὸ ἀντίτιμον αὐτοῦ.

«Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσαλίας, μυθιστορία Αἰμιλίου Ζολὰ δρ. 3. — «Ἡ Γυναίκες, τὰ Χαριτὰ καὶ τὸ Κρασί», μυθιστορία Paul de Cock, μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου δρ. 1. — «Αἱ Ἐχθραὶ Μητέρες», μυθιστορία Catulle Mendès δρ. 1.50. — «Ὁ Γάγγης», μυθιστορία Paul de Cock μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου δρ. 2. — «Μπουμπουλίνα-Ἀρκάδιον», Δράματα ὅπερ Γ. Ἀνδρικοπούλου δρ. 3. — «Κωμωδία» ὅπερ Ἀγγ. Βλάχου δρ. 2. — «Ὁ Γονζάλης Κορδούβιος ἡ ἡ Γρανάδα ἀνακτηθεῖσα» μυθιστορία δρ. 1.50. — «Ἀνθρωπος τοῦ Κόσμου», Ἀθηναϊκὴ μυθιστορία, ὑπὸ Γρ. Δ. Ξενοπούλου. δρ. 2. — «Ἑλληνικαὶ Σκηναὶ» ὅπερ Ἀγγέλου Βροφφερρίου, μετάφρ. Π. Πανᾶ, δρ. 5. — «Ἡ Ναξία Μαρίανθη» μυθιστορία, ὑπὸ Γρ. Δ. Ξενοπούλου, δρ. 1.30. — «Ὁ Ἀρχων τοῦ Κόσμου», μυθιστορία εἰς 6 τόμους δρ. 8. — «Αἱ τελευταῖαι ἡμέραι τῆς Πομπηίας» μετάφρασις Γ. Κ. Ζαλακώστα ρ. 4. — «Ἐξομολόγησις ἑνὸς Ἀββᾶ» μυθιστ. δρ. 1.50. — «Τυχάιον Συμβάν», διήγημα πρωτότυπον, ὅπερ Λεωνίδα Π. Κανελλοπούλου δρ. 1. — «Τὰ Δράματα τῶν Παρισίων», μυθιστορία Ponson-De-Terrail, τόμοι ὀκτώδεες 3 δρ. 6. — «Αἱ Φύλακες τοῦ Θεσσαροῦ», μυθιστορία Ἐμμ. Γονζαλὲς δρ. 1.50. — «Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων», μυθιστορία Βίκτωρος Οὐγγῶ, μετάφρασις Ι. Καρασσούσα (τόμοι 2) δρ. 4. — «Ἡ Ἡρώς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως» μυθιστορία Στεφάνου Θ. Ξένου, εἰς δύο ὀκτώδεες τόμους δρ. 4. — «Ἑλληνική» ἔθιμα Κωνσταντινουπόλεως, πρωτότυπος κοινωνικὴ μυθιστορία ὑπὸ Ἐπαμεινώνδου Κυριακίδου δρ. 5. — «Βίος τῶν Διαδόχων τοῦ Μωάμεθ» ὑπὸ Οὐασικιάνου Ἰρβινγγος δρ. 2. — «Τὰ Ἰουδαϊκά» ἦτοι ἀνατοπὴ τῆς θρησκείας τῶν Ἑβραίων καὶ τῶν ἐθνικῶν αὐτῶν, μετ' ἀποδείξεων ἐκ τῆς Ἀγίας Γραφῆς δρ. 2. — Ποιήματα Ι. Γ. Τσακασιάνου δρ. 2. Χρυσόδετα δρ. 3. — «Μαρία Ἀντωνέττα», ὅπερ Γ. Ρόμα, τραγικὸν ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Καρέρ, μετάφρασις Γ. Κ. Σφήκα λ. 50. — «Οἱ Μελλόνυμφοι τῆς Σπιτζεδέργης», μυθιστορία Ξαβιὲ Μαρμιέ, στεφθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας δρ. 1.50. — «Ἀττικαὶ Νύκτες». Δράματα. Ποιήσεις. Σ. Ν. Βασιλειάδου δρ. 2. — «Ὁ Διάβολος - Σίμων», μυθιστορία Ponson-De-Terrail δρ. 1.50. — «Τὸ Κατηραμένον Κατηλειόν», μυθιστορία Λουδοβίκου Νοῆρ δρ. 1.50. — «Ζιλ Βλά» μυθιστορία δρ. 5. — «Οἱ Ἀγῶνες τοῦ Βίου: Σέργιοι Πανίνης», μυθιστορία βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας δρ. 2. — «Ὁ Ἀδίκηθεις Ρογήρος», μυθιστορία Ἰουλίου Μαρῦ, (τόμοι 2) δρ. 3. — «Τὰ Ὑπερῶα τῶν Παρισίων», μυθιστορία Pierre Zaccane δρ. 4. — «Τὸ τέκνον τοῦ Ἐραστοῦ» καὶ «Ἡ ἀνυμφία μήτηρ» (τόμοι 2), μυθιστορία Α. Matthey (Arthour Arnold) δραχ. 3.50. — «Τὸ φρούριον τοῦ Καρρόου» καὶ «Τὸ ἄνθος τῆς Ἀλόης» (τόμοι 2), μυθιστορία Ι. Φ. Σμῖθ. δρ. 3.25. — «Ματθίλδη» μυθιστορία (μετὰ εἰκόνων) Εὐγενίου Σῦν. δρ. 7. — «Ἀντωνίνα», μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ, υἱοῦ, μετάφρασις Λάμπρου Ἐνυῶλη. δρ. 3. — «Λέων Λεωνίδης», μυθιστορία Γεωργίας Σάνδης, μετάφρασις Ι. Ἰσιδ. Σκυλίση δρ. 1.50. — «Τὰ Δύο Λίκνα» Αἰμιλίου Ρισβούργ. δρ. 1.50. — «Ἡ Ὠραία Παριανὴ» λεπ. 60. — «Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ», ἦτοι Σκηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ξένου. Ἐκδοσις δευτέρα, ἀδεία τοῦ συγγραφέως, ἐν ἧ προσηυτέθη ἐν τέλει καὶ τὸ δράμα «Ἡ καταστροφή τῶν Γεννησάρων». (Τόμοι 2) δρ. 5. — «Ἡ Φωνὴ τῆς Καρδιάς μου», λυρικὴ Συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου. Λεπ. 70. — Ἀπαντα Ἰωάννου Ζαμπέλου, (τόμοι 2) δρ. 8.